

Preţul Problema echilibrului pieţei

Preţul

reprezintă suma de bani pe care o primește vânzătorul unui bun economic de la cumpărătorul acesteia.

expresia bănească a valorii mărfurilor

Prețul - funcții economice:

calcul și evidență (permite comensurarea mărfurilor);

recunoașterea valorii mărfii și stimularea economică a producătorului (prin recuperarea costurilor de producție și asigurarea unui profit);

distribuirea și redistribuirea veniturilor etc.

- după modul de formare există:
 - preţuri libere (de piaţă)
 - prețuri *administrate*, care pot fi după caz:
 - preţuri *de transfer* sau
 - prețuri administrate de stat
- funcție de <u>piața pe care se formează</u> (geografic localizată) avem prețuri:
 - interne (după caz, locale și naționale)
 - *externe* (internaționale și mondiale)

- din punctul de vedere al momentului la care se referă:
 - preţuri *la vedere*
 - preţuri *la termen*
- după conținutul (structura) economic:
 - prețuri *de livrare (cu ridicata)*
 - prețuri cu amănuntul
- altă determinare privind conținutul economic:
 - preţurile factorilor
 - preţurile *pieţei*

- posibilitățile de comparație în timp:
 - preţuri *curente*
 - prețuri *constante* (sau comparabile)
- gradul de mobilitate:
 - preţuri *fixe*
 - preţuri variabile (flexibile sau ajustabile)
- <u>modul de stabilire</u>:
 - prețuri determinate
 - preţuri determinabile

- condiții de formare:
 - preţ de bursă
 - preț de licitație
 - preţ negociat
 - preţ de catalog (fix)
- tarifele
- preţul director

Formarea preţului:

Prețul se stabilește pe piață, pe baza înțelegerii cumpărătorului cu vânzătorul, ca purtători ai cererii și ofertei

este un rezultat al pieței (determinat de piață):

$$P = f(C, O)$$

- •dacă prețul este o variabilă independentă, mișcarea sa face ca cererea și oferta să se modifice în sens invers una față de alta.
- •la orice nivel s-ar situa preţul, cererea şi oferta satisfăcute vor fi egale. S-ar părea că pe piaţă domneşte echilibrul în orice împrejurare.

pentru piață cea mai mare importanță o are raportul dintre întreaga cantitatea cerută și respectiv oferită la diferite nivele de preț, adică *raportul dintre cererea și oferta totală*

Echilibrul pieței:

situație în care cantitatea de mărfuri cerută egalizează la cel mai ridicat nivel posibil oferta de marfă iar

prețul corespunzător punctului de echilibru reprezintă **prețul de echilibru**.

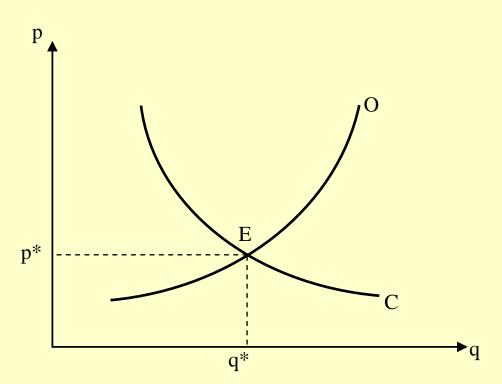

Fig. 10.2. Echilibrul pe perioadă scurtă

Din punct de vedere grafic, punctul de echilibru (E) corespunde întotdeauna punctului de intersecție a curbei cererii totale (C) cu curba ofertei totale (O).

Corespunzător acestui echilibru va rezulta:

- volumul tranzacţiilor (q*)
- prețul de echilibru (p*)

Prețul de echilibru:

preţ al cărui variaţie diminuează volumul schimburilor → cantitatea tranzacţionată este cea mai mare, cererea şi oferta satisfăcută corespunde celui mai mare volum de vânzări şi cumpărări posibile pe piaţă.

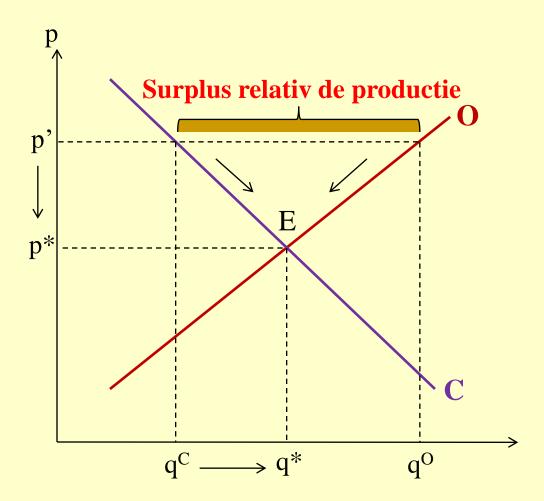
$$p^* \rightarrow q = max$$

$$p \uparrow \rightarrow q^* \downarrow \text{ si } p \downarrow \rightarrow q^* \downarrow$$

nu este un preţ unic, ci preţul la care şi în jurul căruia se realizează cel mai mare volum al tranzacţiilor individuale

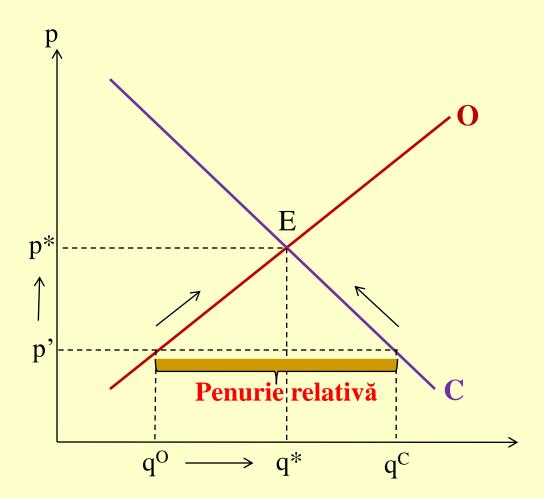
nu este imuabil

Exces de ofertă: $q^O > q^C = surplus relativ de producție volum tranzactii: <math>q^C (<q^*!)$

Exces de cerere: $q^C > q^O = penurie relativă$

volum tranzactii: q^0 (<q*!)

Paul Cocioc, 2020